

L'experiència de fer equip amb Lluís Marquet i Ferigle a la Comissió Lexicogràfica del Col·legi d'Enginyers Industrials

JAUME MARTÍ I LLOBET

Societat Catalana de Terminologia

TERMINÀLIA 10 (2014): 80 · DOI: 10.2436/20.2503.01.72

ISSN: 2013-6692 (impresa); 2013-6706 (electrònica)

<http://terminalia.iec.cat>

La Comissió Lexicogràfica, sostinguda durant més de vint anys pel Col·legi i l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya, dues institucions complementàries i ben avingudes en el dia a dia, va ser creada el 1983 arran d'una iniciativa sorgida de les commemoracions d'homenatge a Pompeu Fabra de l'any anterior. Aquest col·lectiu professional va considerar que el millor tribut a la memòria del gran lingüista i enginyer era fer un treball lexicogràfic que cobrés alguna necessitat del món de la tècnica.

De seguida va ser-hi Lluís Marquet, que ja era la màxima referència en la lexicografia catalana dels camps de la tècnica, en les seves especialitats d'electrònica i àmbits afins, i un reconegut assagista pels articles publicats a Serra d'Or sobre neologia en català.

Encara que el camp escollit per al primer treball lexicogràfic va ser el de la tecnologia mecànica, ningú no va dubtar que Marquet hi havia de ser; i ell ho va acceptar. L'equip tenia especialistes en mecànica; i ell, que també en sabia, hi feia aportacions tretes dels estudis que duia a terme paral·lelament i hi afegia un bagatge superior d'experiència i coneixements.

A les sessions de treball setmanals, en què s'omplien fitxes de cartolina de 15 × 10 cm, Marquet hi discutia poc els conceptes, però sempre mirava d'introduir interrogants i posava damunt la taula raonadament qualsevol petit detall lèxic o sintàctic. Podia ser inflexible: mai no va claudicar, per exemple, en la defensa del criteri que els termes referits a operacions industrials duen preferentment el sufix *-atge* i no pas *-at*. Però no semblava que en sabés més que els altres, com si el que volgués fos, simplement, ajudar a trobar les solucions adequades.

El bon humor habitual de l'equip, sovint l'incrementava amb els comentaris irònics que sorgien inevitablement quan un detall de la feina ens transportava metafòricament al context polític. I de complicitats, no n'hi mancaven mai.

Com a últim apunt sobre el seu tarannà, vull destacar la disposició per col·laborar i l'esperit d'amistat que el definien. Ho va fer palès, en l'àmbit personal, quan va acceptar, sense rumiar-s'ho, formar part de la comissió avaluadora de la meua tesi, precisament sobre els termes de la mecànica. ✱